23 Απριλίου 2026

Μοναχού Αρσένιου Βατοπαιδινού: Εις τον Βίον του Αγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου του Τροπαιοφόρου

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Συναξαριακές Μορφές

Ἅγ. Μ. Μ.
ΓΕΩΡΓΕ.

Από κάθε πιστό ο Άγιος Γεώργιος και ο Άγιος Δημήτριος θεωρούνται στύλοι της Εκκλησίας πάνω στην υπερφυή μαρτυρία των οποίων στηρίχθηκαν οι πρώτοι Χριστιανοί, αλλά και οι οποίοι μέχρι σήμερα δεν έπαψαν να προστατεύουν τους ευσεβείς και κάθε επικαλούμενο το όνομά τους.

Πριν το έτος 313 μ.Χ., κατά το οποίο ο Μέγας Κωνσταντίνος αναγνώρισε και προστάτεψε τους Χριστιανούς, η θεία διδασκαλία του ενανθρωπήσαντος Θεού εδιώκετο· και είναι πράγμα παράδοξο, διότι όχι μόνο τότε, αλλά και σήμερα που φαίνεται ότι υπάρχει δημοκρατία, οι πραγματικά ευσεβείς μυστηριωδώς μισούνται και διώκονται.

Ποιά διδασκαλία ή ποιά φιλοσοφία υπήρξε τόσο σαφής, ώστε να εντέλλεται να αγαπάμε όχι μόνο όσους μας αγαπούν, αλλά ακόμη και τους εχθρούς; Κι αν αγαπάμε τους εχθρούς, πόσο μάλλον τους φίλους; Η διδασκαλία αυτή εφαρμοσμένη από οποιονδήποτε άνθρωπο, του δίνει την αίσθηση ότι είναι παγκόσμιος, αφού αγαπά όλους τους ανθρώπους.

Πόσο ακίνδυνους έχει καταστήσει τους πραγματικούς Χριστιανούς αυτή η εντολή του Χριστού, εφόσον ο επ’ αληθεία τηρητής των εντολών Του, είναι υποχρεωμένος, αγαπώντας τους εχθρούς, να αγαπά τους πάντες; Κι όμως αυτοί οι τόσο ακίνδυνοι άνθρωποι του Θεού, που στην πραγματικότητα είναι ευεργέτες των λαών ως φίλοι Θεού, διώχθηκαν σαν να ήταν οι πιο επικίνδυνοι ληστές, σαν να ήταν η παρουσία τους, η καταστροφή του κόσμου. Κι αυτοί σαν άκακα αρνιά πορεύονταν στην θυσία.

Το μυστήριο αυτό το έζησε πρώτος ο Δημιουργός του κόσμου, που από άπειρη ευσπλαγχνία έγινε άνθρωπος, χωρίς να χωριστεί την θεότητά Του –τέλειος Θεός και τέλειος άνθρωπος– ο Οποίος όχι μόνο ήταν ακίνδυνος, αλλά λόγω της δυνάμεώς Του ως Δημιουργός και απόλυτη Αγάπη, υπήρξε μόνο ευεργέτης! Ποιό αληθινά είναι το μυστήριο αυτό που εκδηλώνεται σαν άσπονδο μίσος έως μυρίων θανάτων, εναντίον εκείνων οι οποίοι έχουν μέσα τους την άφατη αγάπη για όλους τους ανθρώπους;

«Ούτω λαμψάτω το φως υμών έμπροσθεν των ανθρώπων, όπως ίδωσι τα καλά υμών έργα και δοξάσωσι τον Πατέρα ημών τον εν τοίς Ουρανοίς». Το απρόσιτο φως που κατοικούσε στην καρδιά και στο σώμα του Θεανθρώπου Ιησού, έλαμψε παντοδύναμα και παντοκρατορικά, όχι μόνο όταν δημιούργησε τον κόσμο, αλλά πολύ περισσότερο όταν συγχώρεσε τους σταυρωτές Του. Κατά την δυσκολότερη στιγμή της γήϊνης υπάρξεώς Του, που θα έπρεπε να εφαρμόσει μόνο την δικαιοσύνη Του, Εκείνος είπε: «Πατέρα, συγχώρεσέ τους· δεν γνωρίζουν τί

κάνουν». Από αυτή την διάθεσή του να πάθει εκουσίως, προέκυψε ότι έχει την θεϊκή δύναμη αγκαλιάζοντας τους σταυρωτές Του, στην ουσία, να αγκαλιάσει όλη την ανθρώπινη φύση, εφόσον συγχωρώ σημαίνει ότι βρίσκομαι στον ίδιο χώρο μαζί με όλους όσους συν-χωρώ. Και επειδή η συγχώρηση είναι καρδιακό συναίσθημα, ο Θεάνθρωπος Ιησούς, είχε μέσα στην καρδιά Του –εκεί απ' όπου πηγάζει το θεϊκό φως Του– όλους τους ανθρώπους.

Αραγε, αυτή η δυσκατόρθωτη για τους κοινούς θνητούς πράξη, αφορούσε μόνο τον παντοδύναμο Ιησού και μόνο Αυτός κατόρθωσε να αγαπήσει έως θανάτου τους εχθρούς Του; Είναι σαφές πως όχι, διότι αναφέρεται ότι «όσοι έλαβον Αυτόν, έδωκεν αυτοίς εξουσίαν τέκνα Θεού γενέσθαι, τοίς πιστεύουσιν εις το όνομα Αυτού». Όλα τα τέκνα του Θεού, είναι υιοί φωτός και διά του Αγίου αυτού φωτός, κατορθώνουν τα ίδια έργα που εργάστηκε ο Πατέρας τους στην γή.

Ο Άγιος μεγαλομάρτυς Γεώργιος έζησε 300 περίπου χρόνια μετά την έλευση του Χριστού στην γή. Λίγο πριν παύσουν οι διωγμοί των Χριστιανών, εβίωσε το αβυσσαλέο μίσος, που είναι αποκύημα της παραλόγου υπερηφανείας, για να φανεί για μια ακόμη φορά στην γή ότι οι άνθρωποι αν θέλουν μπορούν να επιλέγουν οι ίδιοι την επανάληψη της επιλογής του πρώτου Αδάμ, όταν υπερήφανα θέλησε να γίνει Θεός άνευ του δημιουργού Θεού, όταν αντί να δεχθεί με ευγνωμοσύνη τις ακτίνες του θεϊκού φωτός, θεώρησε ότι μπορεί να είναι ο ίδιος «φώς» πράγμα που είναι ίδιο μόνο του Δημιουργού.

Δεν ήταν όμως πρώτος ο άνθρωπος που συνέλαβε την παράλογη σκέψη ότι μπορεί να υπάρχει σαν Θεός άνευ του δημιουργού Θεού. Πιο πρίν, μέρος των νοερών Ουσιών που μετείχαν –κατά χάριν και δωρεάν– στο φως του Θεού, ακολούθησαν με την θέλησή τους την παράλογη σκέψη και ορμή να αντικαταστήσουν τον Θεό. Είδαν το κάλλος και την ομορφιά του φωτός με το οποίο ήσαν στολισμένοι από τον Θεό και αντί να θαυμάσουν τον δωρεοδότη Θεό, θαύμασαν τον εαυτό τους, με αποτέλεσμα να απομακρυνθεί λυπημένο το Άγιο εκείνο και γλυκύτατο φώς. Και στις νοερές αυτές και λογικές δυνάμεις, που από φως έγιναν σκότος, να έχει μείνει άκρατη η επιθυμία να δοξάζονται σαν Θεοί, στην θέση του Θεού, και να δέρνουν αλύπητα όλη την οικουμένη μέχρι σήμερα, δημιουργώντας πλήθος φανταστικών θεών αλλά και φιλοσοφικών ιδεών, πίσω από τα οποία κρύβονται, προκειμένου να εκπληρώνουν –έστω και για λίγο– απατώντας τους λαούς, το άκρατο πάθος τους να λατρεύονται σαν Θεοί. Η υπερήφανη επιθυμία των φιλοδόξων ανθρώπων ταυτίζεται με την υπερήφανη διάθεση των πονηρών πνευμάτων να δοξάζονται. Η ανεκπλήρωτη αυτή επιθυμία ξεσπάει σαν μίσος και έχθρα εναντίον όσων δεν αποδίδουν σ’ αυτούς την δόξα που επιθυμούν. Πιο ισχυρό γίνεται το μίσος και η έχθρα όταν παρουσιάζεται κάποια σημαντική προσωπικότητα που τιμάται αντ’ αυτών λόγω της ηθικής της αξίας αλλά και της σημαντικότητάς της, πράγμα που συνέβη στον ίδιο τον Κύριο, όταν ακόμα και ο Πιλάτος γνώριζε ότι πάντως «διά φθόνον παρέδωκαν Αυτόν».

Αυτή ήταν η στάση και η θέση των περισσοτέρων Ρωμαίων αυτοκρατόρων, και όχι μόνο. Μεθυσμένοι από τη γήϊνη εξουσία και δόξα, απατήθηκαν, θεώρησαν τους εαυτούς τους θεούς, ξεχνώντας ότι και αυτοί ήσαν θνητοί ολιγοχρόνιοι άνθρωποι. Λάτρευαν δε σαν θεούς, όχι τον αληθινό Θεό και μόνο δημιουργό, ο οποίος προκειμένου να σώσει το ανθρώπινο γένος από αυτή τη μέγιστη επιθανάτια απάτη, έγινε και άνθρωπος, αλλά λάτρευαν τις πονηρές και ταλαιπωρημένες αυτές νοερές ουσίες και δυνάμεις, οι οποίες γκρεμισμένες μαζί με την ανθρώπινη φύση στην ταλαίπωρη αυτή γή, επιθυμούν άκρατα να λατρεύονται σαν θεοί. Από όσους όμως γνώρισαν τον αληθινό Θεό, όχι μόνο δεν λατρεύονται, αλλά και εμπαίζονται

και έτσι εξηγείται –από μέρους– γιατί τόσο μίσος εναντίον των υιών του φωτός.

Οι Άγιοι μαρτυρούν την Αλήθεια με τα έργα, τα λόγια, την παρουσία, την αγάπη τους. Αναγνωρίζουν και λατρεύουν ταπεινά και ευγνωμόνως τον Δημιουργό τους, πράγμα που δεν δέχονται ούτε οι πονηροί δαίμονες, ούτε όσοι από τους ανθρώπους παραμένουν αμετανόητοι στη μοναξιά της αυτοθεώσεώς τους.

Συνέχεια στο **(2)**, **(3)**, **(4)**, **(5)**, **(6)**, **(7)**, **(8)**, **(9)**, **(10)**